

SUKUTAPAHTUMA HÄMEESSÄ HATTULAN PETÄYKSESSÄ 29.6. - 30.6.2013

Tämän vuoden sukutapahtuma ja sääntömääräinen kokous pidettiin Hämeen sydämessä, Hattulassa. Lauantain ohjelmassa oli laivaristeily Vanajavedellä, opastettu kiertoajelu Hämeenlinnassa ja yhteinen illallinen, sunnuntaina vierailtiin Lepaan puutarhaopistolla ja kokoustiin. Kahden päivän aikana mukana oli kaikkiaan neljäkymmentä osallistujaa.

Lauantai 29.6.2013

Ensimmäiset vieraat saapuivat Hotelli Petäykseen heti puolen päivän jälkeen. Oli hyvää aikaa nauttia lounas Ravintola Petäyssalissa ennen Hopealinjan risteilyä. Kesäisen sateen saattelemalla sukutapahtuman vierailijat astelivat Vanajaveden rantaan, josta käynnistyi laivamatka Hämeenlinnaan. Jätimme heti Vanajan selät taaksemme ja jatkoimme hyvin kapeaa ja

mutkaista lahtea kohti Hämeenlinnaa. Rannan maisemat vaihtelivat tiheäkasvuisista metsistä avariin viljavainioihin. Alitimme vanhan kolmostien Alhaisten kohdalla jännitystä tuntien – onneksi vain laivan antennit raapivat sillan pohjaa. Ohitettuamme Aulangon näimme edessämme punatiilisen Hämeen linnan kaikessa mahtavuudessaan. Reilun kahden tunnin matkan jälkeen saavuimme Hämeenlinnan satamaan.

Satamassa meitä odotti jo bussi ja opas Esa Leskinen. Ensimmäiseksi ajoimme keskustassa, kirkon, lyseon ja Sibeliuspuidon kautta Hämeen linnan liepeille. Linna on perustettu 1200-luvun lopulla, mutta 1700-luvulla se korotettiin kolmikerroksiseksi ja ympäröitiin muurilla. Paksuissa muureissa on nähtävissä eri rakennustyyliä.

Linna liittyy monella tapaa Suomen historiaan, Nuijasodan aikaan vanha etelätorni räjähti ja vierailiipa Kustaa II Adolf linnassa 1626 ja Pietari Brahe 1639. Pohjan sodan jälkimainingeissa linnan merkitys kasvoi hetkeksi. Kustaa III siirsi 1770-luvulla kaupungin nykyiselle paikalleen ja samalla linnasta kunnostettiin laajasti. Vankeja linnassa oli säilytetty keskiajasta saakka, mutta vuonna 1837 se muutettiin Carl Ludvig Engelin suunnitelman mukaan vankilaksi. Vuonna 1881 sinne sijoitettiin naisten kuritushuone. Vankilatoiminta jatkui vuoteen 1972 pääosin naisvankilana. Sillä oli huono maine, kerrottiin, ettei kuulusteluissa tarvinnut kuin uhata siirtoa Hämeenlinnaan, niin naiset lauloivat rötökset julki.

Linnalta jatkoimme Ojoisten, Puistonmäen, Pullerinmäen ja Kaurialan kaupunginosien kautta Aulangon puolelle. Siellä nousimme Aulangonvuorelle katsomaan Hugo Standertskjöldin rakennuttamaa rehevää puistometsää, Metsälampea, Joutsenlampea, Ruusulaakson paviljonkia ja Onnenpaviljonkia. Viimeksi mainittu on tiilirakenteinen ja se sijaitsee tiettömällä kivi-kummulla kuvastaen vaikeutta saavuttaa onni.

Aulangon jälkeen suunnistimme vielä Vanajanlinnalle. Alueella oli

rallikilpailut, joten emme päässeet ihan päärakennuksen lähelle, mutta opas ehti kertoa paikan historiaa. Wilhelm Rosenlew rakennutti sen metsästyslinnakkeseen 1920-luvulla. Linna päättyi saksalaiseen omistukseen ja sodan jälkeen se jouduttiin luovuttamaan Neuvostoliitolle. Se myi linnan kuitenkin kommunistiselle Yrjö Sirola säätiölle, joka piti linnassa Sirola-opistoa 1956 - 1994. Talousvaikeuksien takia säätiö möi linnan Hämeenlinnan kaupungille 1994. Nyt se on vuokrattu hotelli- ja ravintolatoimintaan. Täältä jatkoimme takaisin Hattulaan hotellille.

Virkistäytymisen jälkeen sukujuhlijat kokoontuivat Ravintola Aarnituleen illalliselle. Sukuneuvosto vetäytyi vielä kokoustamaan, mutta muut osallistujat saivat nauttia suvun iloisesta seurasta. Puolen yön aikaan oli aika sitten vetäytyä yöpuulle.

*Keskusteltavaa riitti puolille öin lauantaina.
Vas. Marja Vesterinen, Helsinki,
Arja ja Jouko Vesterinen, Järvenpää*

Sunnuntai 30.6.2013

Aamiaisen jälkeen oli vuorossa Lepaan puutarhaopiston kierros. Lepaasta on Terhi Sipilän kirjoitus lehdessä toisaalta. Kierroksen jälkeen alkoi virallinen sukukokous.

Timo Vesterinen avasi kokouksen ja toivotti kokousvieraat tervetulleiksi. Sitten kunnioitimme viime kokouksen jälkeen kuolleiden suvun jäsenten muistoa perinteisellä tavalla: Tiia Vesterinen syytti

Kokous- ja juhlayleisöä sunnuntaina. Edessä oik. sukuseurakonkari Hans Molander tyttärensä Anne-Marie Molanderin kanssa.

Jaakko Vesterinen Helsingistä ja Esko Vesterinen Pälkäneeltä vaihtamassa kuulumisia.

Jorma Vesterinen saa sukuseuran kultaisen rintamerkin ansioistaan web-mestarina omalta tyttäreltään ja seuraajaltaan Tiia Vesteriseltä.

kynttilän ja Kyösti Vesterinen puhalsi trumpettillaan Laurin iltavirren. Sukuneuvostossa pitkään toiminut Jorma Vesterinen palkittiin Vesteristen rintamerkillä.

Elina ja Seppo Vesterinen jatkoivat harmonikan soitolla ja Kyösti trumpettillaan.

Justiina Westerinen jysäytti juhlapuheessaan yllätyksen, myös Savon haaran Vesteristen puumerkki oli löytynyt! (Juhlapuhe on tässä lehdessä toisaalla luettavissa.)

Varsinaisessa virallisessa kokouksessa käsiteltiin mm toimintakerromus kolmelta edelliseltä vuodelta, vahvistettiin tilinpäätös ja määrättiin jäsenmaksun suuruus (säilyy edelleenkin 12 euronä). Sukuneuvostoon uutena jäsenenä valittiin Terhi Sipilä, pois jäi Risto Vesterinen muutoin neuvoston pyssyessä samana.

Sukukokous myös lakkautti sukurahaston sekä Vesteristen sukurahaston että Vesteristen sukuneuvoston pyynnöstä – rahastoon oli kertynyt vain vähän varoja eikä niistä voinut jakaa sääntöjen mukaisia korkotuottoja. Rahat siirrettiin sukuneuvoston tilille evästyksin, että jaamme ne stipendeinä Vesteristen nuorille heidän harrastuksissaan.

Sukukokous päättyi yhteiseen lounaaseen Aarnitulessa. Sitten oli jo jäähyväisten aika. Onneksi ei tarvitse odottaa kolmea vuotta seuraavaan sukukokoukseen asti, sillä seura tekee takuuvarmasti ensi kesänäkin retken.

Tervetuloa!

Mikko Vesterinen

Kuohujuomaa risteilyllä nauttivat vas. Elise Vainio, Anneli Karjalainen, Martti ja Raija Kivinen ja Anna-Liisa Komula.

Perinteisen Laurin iltavirren edesmenneiden sukulaistemme muistolle esitti tällä kertaa trumpettisoolona Kyösti Vesterinen.

UMMIKKONA SUKUSEURAN KOKOUKSESSA – JA KUINKAS SITTEEN KÄVIKÄÄN..

Vanhan kartanon päärakennus Lepaalla.

Edellisestä sukukokoukokemuksestani oli vierähtänyt jo parikymmentä vuotta, kun kesäkuun lopulla suuntasimme kohti Hämeenlinnaa ja Lepaan puutarhaoppilaitosta. Tällä kertaa sukukouspaikka oli mukavan lähellä, joten päätimme puolisoni Juhan kanssa lähteä mukaan vanhempieni seuraksi. He olivat toki pitäneet minut ajan tasalla sukuseuran tapahtumista, onhan isä seuran kunniapuheenjohtaja. Vesteristen viestin kautta kokous- ja matkatunnelmat ovat välittyneet myös minulle ja perheelleni.

Lepaa on meille entuudestaan tuttu puutarhanäyttelypaikkana. Mutta opastetulla kierroksella emme olleet koskaan aiemmin olleet. Saapuessamme perille Lepaan puutarhaoppilaitoksen sateisessa pihapiirissä ei näkynyt ketään muita, joten päätimme kurvata vielä Petäykseen. Maisemat olivat tuttuja myös vanhemmilleni, koska varhaislapsuudessani Hattula ja Lepaa olivat perheemme asuinpaikkana muutaman vuoden ajan.

Petäyksen aulassa tapasimme sukuneuvoston jäseniä. Vanhempaini tuntuivat tuntevan lähes kaikki vastaantulijat – itse en tunnistanut ketään. Pihalla tapasimme isän serkun Hans Molanderin, jonka sentään olin joskus tavannut. Sittem ilmestyi Marketta Valkjärvi Pekka-miehensä ja lastenlastensa kanssa. Tuntui erikoiselta tavata vääksyläistä Marketta sukukokouksessa, asuimmehan alle kilometrin päässä toisistamme, mutta silti emme olleet tavanneet muutama vuoteen.

Vähitellen kaikki ehtivät siirtyä Lepaan päärakennuksen pysäköinti-alueelle, jossa tapasimme oppaamme. Kiersimme koko laajan, useita vanhoja ja uudempia rakennuksia käsittävän alueen istutuksineen ja viljelyalueineen. Stjersundin kartanon viimeinen omistaja oli Karl Fredrik Packalén, joka luovutti tilan testamentissaan valtiolle 1902 puutarhuri- tai maanviljelyskoulua varten. Vuonna 1906 vahvistettiin asetus Lepaan puutarhaopiston perustamisesta. Nykyisin alueella toimii Hämeen ammattikorkeakoulun puutarhaoppilaitos.

Mieleenpainuvimpia kohteita alueella olivat keskiaikainen kappeli ja sen edustalla hautausmaa, jossa lepäsivät koulun perustajat, sekä tuulimylly vierellään vanha kellari, jonka seinien sisälle tilan tytär Anna oli legendan mukaan muurattu. Moisen julmuuden oli toteuttanut Annaan rakastunut kirkonmies, joka halusi piispaksi eikä siis voinut avioutua. Hän ei kuitenkaan halunnut kenenkään muunkaan saavan Annaa omakseen ja ratkaisi asian omalla julmalla tavallaan. Saavutettuaan haluamansa aseman hän yritti hyvittää tekonsa

Lepaan kiertäjät ryhmäkuvassa.

julistamalla kellariin menehtyneen mielitiettynsä pyhimykseksi. Opas kertoi Annan kummittelevan alueella, muun muassa viereisillä kasvihuoneilla. Tästä hänellä oli myös omakohtaisia kokemuksia, kun iltavuorossa kasvihuoneiden valot alkoivat omituisesti itsestään syttyä ja sammua.

Tutustuimme erilaisiin istutusalueisiin muotopuutarhasta hedelmäpuihin. Eri puolilla oli myös kokeilu- ja jalostusviljelmiä. Erikoisuutena alueella on mm. punakoivuja, poppelitammia sekä köynnöstyviä omenapuita, jotka kasvoivat rakennusten seinustoilla.

Mielenkiintoisen kierroksen jälkeen siirryimme takaisin Petäykseen sukuseuran kokoukseen. Kokouksen kulusta on tarkempi selostus toisaalla lehdessä. Oli hienoa seurata musiikkiesityksiä ja Justiinan mielenkiintoista esitelmää. Yllätysmomenteja oli muutenkin kuin esitelmässä, kun sain kuulla itseäni ehdotettavan sukuneuvoston jäseneksi. Sellainen luottamustehtävä ei ollut tullut mieleenikään, koska en ole edes ollut sukuseuran jäsen. Vesteriset olivat jälleen peräänantamattomia:

kun läheisenikin olivat sitä mieltä, että minun pitää myöntyä, ei ollut juuri muuta mahdollisuutta. Vesterismäiseen tyyliin kuluvan ja seuraavan vuoden jäsenmaksu piti suorittaa käteisenä saman tien kokouksessa.

Lounaan jälkeen oli sukuneuvoston järjestäytymiskokous. Minulle vakuutettiin, että sukuneuvoston jäsenyys ei paljoa työllistä – muutama kokous vuodessa. Nyt marrakuussa olen jo monta Vesteriskokemusta rikkaampi. On ollut mukava tutustua sukulaisiin, joissa tuntuu kaikissa olevan jotakin niin tutun oloista. Sukulaisuussuhteista, sukuhaaroista jne. en ole vielä okein perillä. Sukuneuvoston kokouksessa lokakuussa kuuntelin ihmetellen, kuinka tottuneesti muut keskustelivat eri sukuhaaroista ja muistivat heti, kuka Vesterinen on sukua kenellekin. Mitään erityistä sukututkimuskipinää en ole saanut. Mutta yritän suoriutua sukuneuvoston jäsenyydestä kunnialla isäni ja tätieni esimerkkejä seuraten.

*Teksti ja kuvat:
Terhi Sipilä, s. Vesterinen*

TUNNE SUKUASI!

W/Vesterisiä 1500 – 2003

Tiedot yli 7000

W/Vesterisestä

30 eur

Konstan kronikka

-450 vuotta Westerisiä

2.täydennetty painos 2013.

12 sukupolven tarina alkaen

Savon sukuhaaran Olli Westeris-

sestä, joka asettui asumaan

Rautalammille 1500-luvun

puolivälin jälkeen.

20 eur

W/Vesteristen Amerikan

siirtolaisuus 1883 – 1929

10 eur

Entisajan elämää

Kuuterselän kylässä

Kirja kertoo Uudestakirkosta

erotetun Kanneljärven pitäjän

Kuuterselän asukkaista ennen

sotia alkaen 1880-luvun

alkupuolelta

8 eur

Salkoosi vesterisviiri ja

hyllöysi pöytästandardi

Tutustu tarkemmin

www.vesterinen.net

Tilaukset: Timo Vesterinen

p. 050 2471

timo.vesterinen@pp4.inet.fi

SUKUNEUVOSTO

Timo Vesterinen, pj.
p. 050-2471
timo.vesterinen@pp4.inet.fi

Marketta Valkjärvi, vpj.
p. 050-338 7342
marketta.valkjarvi@phnet.fi

Justiina Westerinen, sihteeri
sukututkija
p. 09-342 2656 (k), 0400-79 2078
justiina.westerinen@teak.fi

Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
p. 02-736 0071
riittaa.nieminen@sposti.net

Mikko Vesterinen, matkavastaava
p. 040-862 1018
mickomatias@gmail.com

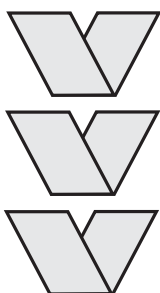
Rauni Vesterinen
p. 040-591 8984
rauni.vesterinen@live.fi

Terhi Sipilä
p. 0500-918 590
sipila.terhi@gmail.com

Tiia Vesterinen
p. 0500 609 045
tiia.vesterinen@gmail.com

Kotiosoitteet seuran kotisivuilla
www.vesterinen.net

Vesteristen sukuseura ry
c/o Justiina Westerinen
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki

VUOSI VANHEMPINA

*Kirjoitin Vesteristen Viestiin viime vuonna tuolloin seitsemänviikkoi-
sesta pienestä tyttärestämme ja
vanhemmuuden ensiaskeleistam-
me. Nyt niitä askeleita on otettu
vuosi ja kaksi kuukautta.*

Välillä vanhemmuuden askeleet ovat varmoja ja vakaita, välillä taas haparoivia ja epävarmoja. Tyttäreemme omat askeleet ovat oikeastaan samanlaisia! Toisinaan askellus sujuu hyvin ja välillä pyllähdetään harmitusta niellen. Tyttäreemme Inkan kehitystä on kiehtovaa ja hämmästyttävää seurata. Viimeksi tänään katselimme lounaalla omin sormin ja omin lusikoin syövää isoa tyttöä, joka kävelee itse näyttämään missä vaippa vaihdetaan ja mitkä laitetaan jalkaan, kun lähdetään ulos. Vielä hetki sitten sylissämme pötkötteli rauhallinen vauva ja nyt talossamme viilettää omantahdon omaava, kujeileva taapero.

Inkan ollessa kolme ja puoli kuukautta vanha muutimme Helsingistä kerrostaloasunnosta omakotitaloon Itä-Vantaalle, maaseudun rauhaan. Muutto osui si-

nänsä hyvään aikaan, koska olimme tottuneet ja oppineet elämään uuden perheenjäsenen kanssa eikä isoja elämänmuutoksia tarvinnut kohdata samana viikonloppuna. Muutto kaupungista maaseudulle toi arkeen muutoksia, mutta olemme sopeutuneet niihin hyvin. Lähikauppa ei ole enää parin minuutin kävelymatkan päässä, vaan parin kilometrin päässä. Julkinen liikenne ei kulje viiden minuutin välein, vaan tunnin välein. Neuvola löytyy viereisestä kaupunginosasta, mutta oman terveysaseman sijaintia en tiedä vielääkään!

Käytössämme ovat mielettömän upeat ulkoilumaastot, joista edelleen löydän uusia vauvanvaunun mentäviä teitä ja polkuja. Kesällä kävimme lähes päivittäin katsomassa naapuripellolla löntysteleviä lehmiä ja viereisellä niityllä laiduntavia lampaita. Lähellä sijaitsevan maatilan hevosiakin näimme aitauksessaan tai ratsastuslenkeillään. Tuntuu etuoikeuteulta opettaa omalle lapselle eläinten nimiä ja ääntelyjä samalla kun voi näyttää oikean eläimen. Tämä on hyvä paikka elää ja kasvattaa lasta.

Monet päivittelevät, että vauva-vuosi menee liian nopeasti. Minusta tuntuu (ainakin tällä hetkellä), että tahti on ollut juuri sopiva. Toki tytär kehittyy hurjaa vauhtia, mutta toistaiseksi olemme perässä pysyneet. Tämänhetkinen Inka on sama ihminen kuin vuosi sitten, mutta kuitenkin ihan eri. Jokainen vaihe ensimmäisessä vuodessa on ihana, mutta en kuitenkaan erityisesti kaipaa pikkuvauva-aikoja. Tämänhetkinen Inka on niin valloittava, viihdyttävä ja seurallinen, etten osaa kaivata sitä pötköttäjävauvaa. Toki silloin, kun hän kitisee, käni-see, roikkuu lahkeessa, nipistelee ja on malttamaton, toivon hänen hetken vain pötköttelevän...

Vauvavuotena aika ei käynyt pitkäksi. Ystävapiirissäni on paljon pikkulasten vanhempia, joten päiväkahviseuraa on saatavilla päivittäin. Minulle on ollut todella tärkeää, että omista tutuista ystävistä saa tarvittaessa seuraa ja ennen kaikkea vertaistukea. Inkan ollessa vähän yli vuoden ikäinen menimme ensimmäistä kertaa ohjattuun äiti-lapsi-toimintaan. Osallistuimme läheisessä päiväkodissa järjestettävään muskariin ja olemme käyneet siellä jo monta kertaa. Inka nauttii silminnähdessä lasten seurasta sekä tutuista laululeikeistä.

Inka on päässyt jo kahdelle ulkomaanmatkalle. Alkuvuodesta kävimme ystäväni ja hänen kahden tyttärensä kanssa Tukholmassa risteilyllä. Maaliskuussa matkustimme isolla Vesteristen porukalla Madeiralle juhlimaan Marja-mummin syntymäpäiviä. Seitsemänkuinen Inka oli oivaa matkaseuraa sopeutuen hyvin uuteen ilmastoon sekä hieman poikkeavaan päivärutmiin. Sylivauvan kanssa oli todella helppoa ja miellyttävää matkustaa, koska lomailu ei kulunut pelkkään perässä juoksemiseen ja ohjelman järjestämiseen. Hän nautti äitinsä lailla upeista maisemista ja leppoisasta oleilusta.

Lapsen syntymisen myötä tullut elämänmuutos toi mukanaan myös tukun uusia tunteita ja ajatuksia. Näin jälkeen päin ajateltuna ensimmäiset puoli vuotta oli melkoista äitiyden itsevarmuuden ja epävarmuuden tasapainottelua. Toisaalta sitä oli todella sinut äitiyden ja omien valintojen kanssa, mutta toisaalta tuntui, että perustelin omia valintoja välillä jopa itselleni. Mitä pidemmälle äitiys ja vanhemmuus on edennyt, sitä enemmän itseäni luotan. Alun epävarmuus, hatara äitiytseluolettamus ja jonkinlainen näyttämisenhalu oikeastaan jo

naurattaa nyt. Pienen vauvan käsittely ja hoitaminen tuli kyllä luonnostaan ja kokemuksesta, mutta jonkinlaisten maailmankatsomuksellisten asioiden kanssa vaivasin turhan paljon päätäni. Vanhemmuuden maailma oli täysin uusi ja tuntui, että yhtäkkiä piti keksiä elämään uusia aatteita ja toimintaperiaatteita. Luulenpa, ettei yksikään tuore isä mieti tällaisia asioita. He vain antavat mennä niin kuin luonto käskää ja hyvältä tuntuu.

Vaikka nautin suunnattomasti kotona olemisesta, Inkan kanssa touhuamisesta ja vapaasta arjesta, kaipaen välillä aikuisten maailmaan. Maailmaan, jossa saan olla pätevä muussa kuin lapsen liittyvissä asioissa. Maailmaan, jossa kukaan ei keskeytä lausettani eikä ajatustani. Silti nautin hiekkakukujen tekemisestä ja palikkatornien rakentamisesta, mutta vielä hienompaa on huomata, että oma tytär nauttii myös.

Jäin äitiysloman ja vanhempainvapaan jälkeen hoitovapaalle Inkan ollessa noin yhdeksänkuinen. Avomieheni Tuomo piti kesällä isäkuukauden sekä vuosiloman ollen yhteensä yhdeksän viikkoa kotona. Itselläni oli tuolloin hyvä mahdollisuus tehdä töitä keikkaluontoisesti. Oma työni sosiaalialalla antaa oivan tilaisuuden keikkailla erilaisissa yksiköissä eikä minun ole tarvinnut varsinaisesti palata töihin, vaikka töitä olen tehnytkin. Olen jatkanut keikkailua myös syksyn aikana. Toki keikkailun mahdollistamiseen tarvitaan myös lapsenvahti! Tuomon kolmivuorotyön ansiosta hänellä on vapaapäiviä myös arkisin, mutta päällekkäisten työvuorojen aikana Inkaa on pääasiallisesti hoitanut Ulla-mummo, äitini.

Työkeikat ovat olleet minulle tärkeitä muun muassa oman jaksami-

sen ja ammatillisen kehittymisen kannalta. Toki ne ovat merkityksellisiä myös taloudellisesti. Uusien haasteiden vastaanottaminen ja niistä selviäminen on palkitsevaa ja viimeistään palkkapäivänä työssäkäynti ilahduttaa. Arvostan kotona lapsiaan hoitavia vanhempia ja olen iloinen saadessamme pitää pienen tyttärempä vielä kotihoitossa. Satunnaiset työkeikat sopivat minulle täydellisesti. On mukavaa käydä töissä silloin tällöin, saada siitä kiva korvaus kotihoitotuen lisäksi, mutta kuitenkin pääsääntöisesti nauttia ajasta oman tyttären kanssa. Tämä aika on niin ainutlaatuista kaikin puolin.

Olemme todella onnekkaita, kun ympärillämme on vetreitä isovanhempia ja viisaita sisarusia. Haaveemme omakotitalosta on toteutunut. Saan tavata ystäviäni lapsineen pitkin päivää. Saan käydä töissä siinä tahdissa kuin hyvältä tuntuu ja juuri sen verran kuin raaskin olla erossa tyttärestäni. Elämäni parasta aikaa, jos sanoisin.

*Teksti ja kuvat
Elina Martikainen,
Inka Vesterisen äiti*

"Tuomo-tonttu" opetti Inkan kesällä seisomaan ja syksyllä kävelemään.

JÄRVEN LUMO

Kuva © Valtion taidemuseo, Kuvataiteen keskusarkisto/Kirsi Halkola

Onko koskaan sukuseuralla ollut Tuusulassa vesteristapaamisia? -Tämän kysymyksen esitti Tiia Vesterinen sukuneuvoston kokouksessa 12.10.2013. Kokouksemme esityslistalla oli kesän 2014 sukutapaaminen. Kysymyksen vastasin, että ei, mutta ei ole ollut monella muullakaan paikakunnalla. Yritin olla nokkela. Nyt nolottaa – tai oikeastaan jo heti kun sammakko oli syntynyt. Yritin säilyttää kasvoni. Tiedotusvälineethän kilvan suitsuttivat Ateneumin Lumottu järvi-näyttelyä. Tuusulanjärven ympäristöön 1800- ja 1900-lukujen vaihteessa muodostuneen taiteilijayhteisön mestarien töihin ja heidän perheidensä elämää esittelevä suurnäyttely. Olinhan minäkin tietoinen siitä, tottahan toki!

Tiedättehän te Juhani Ahon, Eero Järnefeltin, Pekka Halosen, J.H.Erkon ja Jean Sibeliuksen. Kukapa suomalainen ei heitä tunnista. Taiteilijoina Suomen itsenäisyyden aamunkoiton unohtumatonta suomalaista kulttuurihistoriaa – todellisia Kultakauden tukipilareita ja Suomen kansan itsetunnon sytyttäjiä.

Järven rannoille ja ympäristöön taiteilijoiden muutto alkoi Juhani Ahon taidemaalariavaimon Venny Soldan-Brofeldtin ”löydettyä” sopivan suojapaikan perheelleen. Tuusula oli riittävän kaukana ”punssirikkaasta” Helsingistä, mutta kuitenkin riittävän lähellä tärkeää pääkaupunkia, vain puolentoista tunnin junamatkan päässä. Ystäväperheet tulivat perässä. Voimakkaat, sivistyneet ja kielitaitoiset äidit pitivät siellä miehensä ja lapsikatraansa ojennuksessa. Sitä rotia herkkäsieluiset taiteilijat tarvitsivat.

Tuusula voitti sukuneuvostossa Euroopan metropolit. Eipä niitä kukaan tosin ehdottanutkaan. Sukuneuvosto päätti yksimielisesti järjestää tulevana kesänä sukutapahtumamme Tuusulassa. Kiitos Tiialle, Tuusulasta lähtöisin olevalle tuoreelle äidille.

Järjestelyt on aloitettu ja tapahtuma on jälleen suunniteltu kaksipäiväiseksi.

Tarkka ajankohta ilmoitetaan kevään jäsenkirjeessä sekä jaetaan tietoa muusta tapahtumaan liittyvästä ohjelmasta, majoitusmahdol-

lisuuksista ja yhteisestä illanvietosta.

Silmäilkää kotisivujamme www.vesterinen.net, siellä kerromme retkisuunnitelmien etenemistä heti vuodenvaihteen jälkeen. Joten jo nyt voimme toivottaa teidät kaikki tervetulleeksi mukaan kesän 2014 tapahtumaamme. Laittakaa ”Vesteristen viesti kiirimään !

Järven lumo – Tuusulanjärven taiteilijayhteisö – näyttely on yleisön nähtävissä Ateneumin taidemuuseumissa 9.2.2014 saakka ti, pe klo 10-18, ke, to klo 10-20, la, su klo 11-17.

Kävimme vaimoni kanssa tutustumassa näyttelyyn ja olemme vaikuttuneita.

Se ei ole vain rakennuskokoelmaa taiteilijakodeista, vaan kertoo perheistä ja taiteilijaperheidien keskinäisestä ystävytydestä sata vuotta sitten. Ei ainoastaan miehenköriläät vaan myös vaimot ja lapset sekä palvelusväki on huomioitu. Elämä ei aina ole ollut yhtä juhlaa. Taloudellisia vaikeuksia on ollut ajoittain kaikissa talouksissa. Vekseli on vanha keksintö ja taiteilijapiireissä tunnetusti ei niinkään harvinainen.

Uskon ettei kesäretkemme tule tuottamaan pettymystä osallistujalleen, vaan muistuu ja maistuu hyvältä vielä vuosien kuluttuakin.

Timo Vesterinen, pj.

MEDIA- KASVATTAJA OLLI VESTERINEN

Tämän vuoden maaliskuun 26. päivä uutisoitiin tutkijatohtori Olli Vesterisen valinnasta Mediakasvatusseuran puheenjohtajaksi. Seura kirjoittaa nettisivuillaan seuraavaa: *Opetus- ja kulttuuriministeriön tukema Mediakasvatusseura on vuonna 2005 perustettu järjestö, johon kuuluu yli 50 yhteisöjäsentä ja noin 200 henkilöjäsentä. Mediakasvatusseura ylläpitää suosittua www.mediakasvatus.fi -sivustoa,*

järjestää kansallisia ja kansainvälisiä tapahtumia sekä edistää tutkijoiden ja käytännön mediakasvattajien kuten opettajien ja nuorisotyöntekijöiden verkostoitumista.

Mediakasvatuksen suhteen Vesteristen Viesti on ollut edelläkävijä, se julkaisi Ollin jutun asiasta jo vuoden 2005 numerossa. Mutta nyt on aika päivittää tiedot, niinpä sovimme haastattelun hänen kanssaan Käpylän Kahvila Kummaan.

Suvun perinteet velvoittavat

Aloitamme kuitenkin suvusta ja Karjalan haarasta. Olli on syntynyt Halikossa, mutta Seppo-isä

Udellakirkolla. Isä on ollut sukuneuvostossakin mukana. Kun kysyn, miten Karjalan muistelu on kotiympäristössä vaikuttanut, hän vastaa, että siitä on vain hyvät muistot ja hän tuo mielellään juurensa esiin. Olli oli isän ja muun suvun mukana Karjalassa jo vuonna 1991. Isän kotitalon portaat sieltä vielä löytyi. Viimeisin matka Udellekirkolle tehtiin pari vuotta sitten.

Karjalan haaran velvoittamana ja isän kannustamana Ollin lapsuuteen ja nuoruuteen kuului haitarisoitto. Se laajeni sitten bassonsoittoon ja haaveiluun ammatista musiikin parissa. Mukaan mahtui myös kuorotoimintaa mieskavertetissa. Oli luontevaa aloittaa opiskelut Helsingin Pop & Jazz Konservatoriossa, josta hän sai musiikkikoulun päästötodistuksen.

Urheilu on myös vahvasti Ollin elämässä mukana, nuorena harrastettiin niin yleisurheilua, jalkapalloa kuin jääkiekkoakin, nykyään aikaa on jalkapalloseuralle. Pelasipa jonain kesänä Salon Palloilijoissa kolme Vesteris-veljestä samassa joukkueessa jalkapalloa. Keskimäinen veli Ilpo on innokkaimmin edelleen junioritoiminnassa mukana. Ilpo kouluttautui luokanopettajaksi ja hänen innoittamana myös Olli valitsi opiskelut Helsingin Opettajankoulutuslaitoksessa vuonna 1997, josta valmistui luokanopettajaksi 2004. Luokanopettajan pestiin hän ei kuitenkaan ole vielä ehtinyt.

Perheen nuorimpana Olli näytettyä isompien veljien silmissä boheemimmalta. Hänen ei ollut vaikeaa lähteä seikkailureissulle Intiaan ja Nepaliin kymmenpäisen kaveriporukan kesken. Kesätyö Namibiassa venähti vuoden kehitysaputyöksi, johon kuului mm. tieto- ja viestintätekniikan opettamista. Siellä Olli näki kehitys-

työn eri puolet. Hyvää oli se, että näki avun perillemenon, huonoa taas se, että kulttuurieroja ei oteta kuitenkaan riittävästi huomioon ja tuloksia odotetaan liian nopeasti. Toiminnan pitäisi olla pitkäjänteistä. Namibiassa oltiin yhdessä Riikka-puolison kanssa. Namibian matkan tuliaisina oli Mercedes Benz vm -57, jonka brittiläispariskunta oli kunnostanut. Se toimi hääautona, kun pariskunta meni naimisiin vuonna 2004.

Namibian jälkeen Olli sai puoli-päiväisen työn yliopistolta ja se mahdollisti onnistuneen gradun tekemisen. Myöhemmin syntyi myös väitöskirja. Väitöstilaisuus oli huhtikuussa 2011. Sen jälkeen hän jatkoi tutkijana yliopistolla. Olli on mukana Koulu kaikkialla -hankkeessa, jossa hän vastaa muun muassa Kaikkialla.fi-verkopalvelun kehittämisestä.

Ura mediakasvattajana

Ollin oma toiminta sosiaalisessa mediassa alkoi vuonna 2004, jolloin hän perusti oman blogin. Silloin se toimi keskusteluväylänä alan kollegoiden suuntaan. Viime kirjoituksissa on muun muassa pohdittu verkossa omalla nimellä esiintymistä. Netissä on paljon anonyymiä keskustelua ja osa hyvinkin loukkaavaa ja vihamielistä. Ihmiset kirjoittavat ja sanovat toisista asioita, joita he eivät koskaan sanoisi ollessaan kasvotusten.

– *Keskusteluissa anonyymiteillä on paikkansa, mutta valtakunnan päämedioiden sivustoilla se vaan haittaa. Keskustelu tuntuu merkityksellisemmältä, kun kommentoit ja esiintyvät omilla nimillään, hän kirjoittaa.*

Itse hän näkee verkossa antamansa kuvan vaikeaksi hahmottaa.

– *Osallistun verkossa jakamalla juttuja ja seuraamalla muiden jakamia juttuja, mutta en koe mahdollisuutta arvioida, miten muut*

osallistumiseni ja toimintani näkevät ja kokevat. Voin miettiä, miten esimerkiksi blogissani asian esittäisin, jotta se ymmärretään oikein, mutta en osaa kuvitella, mitä ajatuksia se lopulta lukijoissa herättää.

Blogissaan Olli on ottanut kantaa myös kännykkäkulttuuriin. Oppilaiden kännyköiden käytöstä tunteilla on ollut vilkasta keskustelua. Ikävimmillään sitä käytetään kiusaamiseen. Osa kouluista on kieltänyt sen tuomisen koulualueelle kokonaan, osassa ne kerätään opituntien ajaksi parkkiin ja joissakin on sovittu, että ne pidetään kiinni. Tässäkin Olli pohtii, että voisiko oppilaiden kännykät ottaa käyttöön oppimisessa. Hän kysyy, miksi tyypilliset vapaa-ajalla tapahtuvan oppimisen tavat – kuten asioiden selvittäminen verkosta tai vertaisilta – olisivat lähtökohtaisesti suljettava koulun ulkopuolelle. Hän uskoo, että moni opettaja Suomessa näkee niin tiedonhaun verkosta kuin vertaisilta oppimisenkin arvokkaana asiana. Hän haluaa säilyttää opettajalla vallan kieltää kännykät tilapäisesti, mutta koulun tasolla annettuja täyskieltoja hän ei kannata.

Mediakasvatusseuran sivuilla on paljon oppimateriaalia kasvattajalle. Siitä asia ei ainakaan jää kiinni. Toisaalta nuoret oppivat sosiaalisen median käytön nopeasti ilman ennakkoluuloja. Vanhemmat eivät aina pysy perässä eivätkä edes osaa kiinnostua siitä, missä mediamaastossa lapset ja nuoret liikkuvat. Se olisi kuitenkin tärkeää, sillä lasten mediataidot eivät kasva uhkailemalla tai pelottelemalla. Olli luottaa tulevien sukupolvien sopeutumiskykyyn.

– *Enää mediaa ei kuluteta vaan myös tuotetaan itse ja sitä kautta lapset oppivat tarkastelemaan kriittisesti mediaa ja analysoimaan*

sitä. Lasten ja nuorten luovuuden ja osaamisen vastapainoksi tarvitaan vanhempien ja ammattilaisten osaamista ja arvonäkökulmia.

Yksityisyyden rajat

Olli itse ei jaa tyttärensä kuvia sosiaalisessa mediassa eikä ainakaan merkitse kuviin nimiä. Hän korostaa lasten oikeuksia – heillä pitää olla oikeus luoda oma verkkoidentiteettinsä.

– *Kun lapsi 10-vuotiaana saa valtaa siihen, vanhemmat ovat jo kymmenen vuotta tehneet ratkaisuja hänen puolestaan kuvien jakamisen osalta.*

Olli mielellään kuitenkin kertoo Iiris-tyttärestään ja tämän syntymäkuuroudesta. Iirikselle on leikattu implantit, joiden avulla hän pystyy kuulemaan ja kuntoutuksen johdosta puhekin sujuu hyvin. Perhe on päättänyt oppia yhdessä myös viittomakielen. He ovat Kuurojen Palvelusäätiön Juniori-projektissa, jossa viittomakielen opettaja tulee käymään kerran viikossa kotona ja kerran lastentarhassa. Lisäksi järjestetään leirejä. Olli kertoo, että viittomakielestä on tavallaan tullut perheen uusi harrastus.

Mikko Vesterinen

Lähteet:

<http://blogs.helsinki.fi/ovesteri/>
<http://www.mediakasvatus.fi/>
Lapsen Maailma 8/2013
www.kaikkialla.fi

**ONKO
OSOITTEESI
MUUTTUNUT?
ILMOITATHAN
MEILLEKIN
UUDEN!**

UUTTA TIETOA WESTERISTEN SAVON SUKU- HAARAN ALKUAJOILTA

Kuva: Rauni Vesterinen

Justiina Westeren

**Esitelmä Westeristen
sukukokouksessa Hattulassa
30.6.2013**

Justiina Westeren

Hyvät Westeriset ja Westeristen
läheiset!

Olin parhaillaan viimeistelemässä toista, täydennettyä painosta Konstan Kronikasta ja keskellä Rautalammin 1500- ja 1600-luvun historiaa, kun Timo pyysi minua pitämään pienen puheen sukujuhlassa. Ajattelin heti tuoreeltaan kertoa niistä muutamista löydöistä, joita tein kirjaja koostaessani.

Olen otsikoinut tämän esitykseni ”Uutta tietoa Westeristen Savon sukuhaaran alkuajoilta”. Oikeampi otsikko olisi kuitenkin ”Uutta tietoa Westeristen Hämeen sukuhaaran alkuajoilta”, sillä Rautalammin

alue kuului 1500- ja 1600-luvuilla Hämeenlinnan lääniin. Hämäläisillä oli Pohjois-Hämeen tavattoman laajoissa erämaissa omia nimettyjä eräpalstojaan, jonne kesällä lähdettiin kalastamaan ja metsästämään, mutta missä ei ketään vakinaisesti asunut. 1500-luvun puolivälissä kuningas Kustaa Vaasa julisti nämä erämaat kruunun omiksi, joihin kenellä tahansa oli oikeus muuttaa asumaan, kunhan maksaisivat kruunulle kuuluvat verot. Savolaiset uudisasukkaat perustivat Rautalammin suurpitäjän vuonna 1561 mm. Sysmän, Jämsän ja Padasjoen talonpoikien entisille eräsijoille. Niinpä kokouspaikkamme tänään täällä Hämeessä liittyy tavallaan Rautalammin historiaan.

Sukututkimus on siitä mielenkiintoista, että vuosienkin päästä voi löytyä uusia lähteitä, jotka täydentävät tai jopa muuttavat aiempia käsityksiä.

Aivan viime vuosina on eri tavoilla ollut vireillä useita projekteja, joissa ikivanhoja asiakirjoja on digitoitu sähköiseen muotoon ja julkaistu internetissä. Tämä on mahdollistanut tietojen tutkimisen omalla kotikoneella ilman, että joka kerta olisi pitänyt lähteä erikseen johonkin arkistoon tarkastamaan tiedonmuruja. Mukana näissä kansallistalkoissa ovat olleet sekä viranomaiset että kolmannen sektorin vapaaehtoistoimijat, mm. sukuseurat ja -yhdistykset. Kansallisarkiston Digitaaliarkistoon on vuodesta 2009 alkaen viety jo 16 400 000 tiedostoa arkistolaitoksen aineistoja opetusministeriön erillismäärärahan turvin. Sukututkimuksellisesti tärkeitä ovat mm. voudintilit ja läänintilit. Historiallisesta sanomalehtiarkistosta löytää kaikki Suomessa julkaistut sanomalehdet 1700-luvun lopulta 1900-luvun alkuun.

Suomen Sukuhistoriallinen yhdis-

tys on julkaissut omassa digiarkistossaan yli 4 miljoonaa kuvaa. Kirkonkirjojen lisäksi aineistossa on läänintilejä, tuomiokirjoja ja so-tilasiasiakirjoja, jotka on digitoitu vapaaehtoistyönä. Sivuilta löytyy myös Varkauden sukututkijoiden aikaansaama Savon tuomiokirjatietokanta, josta vanhoja oikeustapauksia voi hakea mm. sukunimen perusteella.

Ruotsin Kansallisarkistoa vastaava Riksarkivet on digitoinut monenlaisista materiaalia maidemme yhteisen historian ajalta. Sieltä löytyy mm. 1600-luvulta ruotuluettelaita, joita ei tätä aiemmin ole käytetty hyväksi Westeristen sukua tutkittaessa.

Te Savon sukuhaaraan kuuluvat muistatte varmaan sukukirjasta, että ensimmäinen nimeltä varmasti tunnettu esi-isämme Olli Westeren muutti Rautalammin uuteen suurpitäjään joskus 1550-luvun lopussa. Sukukirjan mukaan hänellä oli noin vuonna 1560 syntynyt poika Pekka, jonka poikia taas olivat Lauri ja Silvester. Tähän on tullut ensimmäinen muutos: tarkemmin tutkittaessa kävi ilmi, että Laurin täytyi olla syntynyt viimeistään noin vuonna 1570, koskapa hänen tyttärensä olivat syntyneet jo noin vuonna 1590. Näin ollen Lauri onkin Ollin poika ja Pekan veli. Tästä on kirjassa tarkempi selvitys.

Savon sukuhaaraan kuuluvana olen usein ollut vähän kateellinen Karjalan haaran edustajille, joilla on ollut esittää suvun aiempien tutkijoiden löytämä varhainen esi-isän puumerkki, eli tuo usein mainittu Uudenkirkon Matti Westeren puumerkki vuodelta 1601. Penkoessani nyt vanhoja Digitaaliarkiston asiakirjoja törmäsin yllättäen Rautalammin Kerkonjoensuun Pekka Westeren puumerkkiin ja vieläpä samal-

ta vuodelta 1601! Pekka oli ollut yksi lautamiehistä, jotka piirsivät puumerkinsä Sääksmäen voutikunnan apuveroluetteloon tuona vuonna. Sama puumerkki toistui myös vuosien 1615 ja 1617 veroluetteloissa. Ihme, ettei sitä kukaan ollut huomannut aikaisemmin. Nyt meillä sekä Savon että Karjalan haaran edustajilla on yhtä vanha puumerkki eikä tarvitse enää olla kateellinen. Paitsi tietenkin taas sitten, jos jommastakummasta haarasta löytyy vielä vanhempi.

Pekka Westerisen puumerkki, Rautalampi 1601

Noista aluksi mainitsemistani Ruotsin Riksarkivetin ruotulueteloista selvisi myös yllättävää. Kuningas Kustaa II Aadolfhan oli vienyt valtakunnan 30-vuotiseen sotaan vuonna 1618. Ruotujakolaitos ei vielä ollut voimassa, vaan sotilaat rekrytoitiin väenotoilla, joita pelättiin ja pakoiltiin. Myös armeijasta karattiin runsaasti, koska sinne joutuminen merkitsi melko varmaa ennen aikaista kuolemaa joko sotatantereilla tai leireillä kulkutautien uhrina. Väenottoa varten ruotulueteloihin merkittiin periaatteessa pitäjän kaikki 15-40 -vuotiaat miehet, mutta usein vanhemmatkin. Mielenkiintoinen meidän kannaltamme on vuoden 1626 luettelo. Sen mukaan Kerkonjoensuussa asui tuolloin aiemmin tunnettujen Westeristen lisäksi myös Olli Pekanpoika Westerinen ja Olli Silvesterinpoika Westerinen. Olli Pekanpoika kirjoitettiin

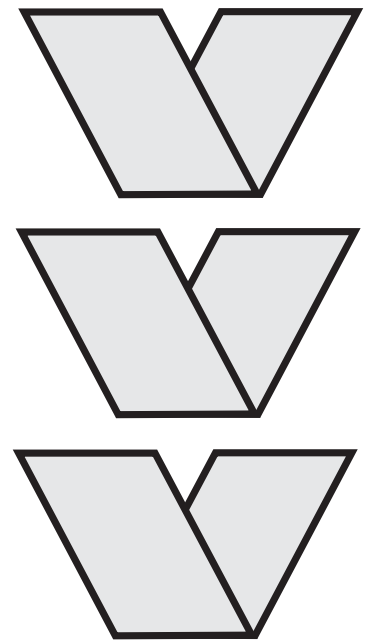
mainittuna vuonna 1626 nihdiksi eli jalkaväen sotilaaksi. Hän kuitenkin karkasi armeijasta samana vuonna ja samoin teki Olli Silvesterinpoika seuraavana. Koska Hämeen ja Savon raja kulki läheltä, siirtyivät Ollit todennäköisesti Pieksämäen puolelle. Pieksämäen Rummukkamäeltä löytyy 1660-luvulta tietoja Matti Ollinpoika Westerisestä, joka sopisi iältään esim. Olli Silvesterinpojan pojaksi. Pieksämäeltä siirtyi myös eräs Pekka Westerinen Inkeriin vuonna 1653. Hänkin saattaisi olla näiden ”sotilaskarkurien” jälkeläisiä. Sukututkimuksellista työskävyä vanhoissa asiakirjoissa siis riittää!

Sen sijaan elossa olevien Westeristen kokoamiseen uusiin sukukirjoihin saattaa olla tulossa ongelmia. Tämän viikon maanantain Helsingin Sanomissa oli artikkeli, joka oli otsikoitu ”EU hämmentää sukututkijoita” Artikkelissa kerrottiin Euroopan Unionissa valmistetuista olevasta tietosuojasetuksesta, joka vaatii suostumusta kaikilta eläviltä, jotka mainitaan sukukirjassa. Laajoissa suvuissa suostumus vaadittaisiin jopa tuhansilta ihmisiltä. Kävin tarkistamassa Väestörekisterikeskuksen nimipalvelusta, kuinka paljon Westerisiä on tällä hetkellä. Nimipalvelun mukaan elossa olevia henkilöitä, joilla on V/Westerinen joko nykyisenä tai entisenä nimenä, oli 3845 kappaletta. Tässä ovat mukana sekä yksin- että kaksinkertaisella veellä nimensä kirjoittavat. Jokainen meistä ymmärtää, että kaikilta näiltä suostumuksen saaminen ylittää sukuseuran resurssit. Onneksi esim. Suomen tietosuojavaltuutettu Reijo Aarnio pitää EU-asetuksen uhkaa liioiteltuna. Myös Suomen Sukututkimusseuran toiminnanjohtaja P.T. Kuusiluoma rauhoittelee sukututkijoita ja lupaa, että asetuksen sisältöön pyritään vaikuttamaan.

Onneksi meillä on sentään vuonna 2007 julkaistu sukukirja. Kun seuraavan sukukirjan aika koittaa, asia on toivottavasti ratkennut jo myönteisesti.

Siihen saakka toivoisin, että jokainen teistä käyttäisi edes yhden päivän kesästä sukututkimuksellisiin puuhiin siten, että merkitsitte vanhoissa kotialbumeissanne oleviin kuviin, keitä henkilöitä niissä esiintyy tai haastattelisitte jotain vanhaa sukulaista ja joko äänittäisitte haastattelun tai kirjoittaisitte hänen kertomiaan asioita paperille. Kuolinajat kyllä välittyvät viranomaisteitse tuleville sukututkijoille, mutta oman suvun omaääniset kertomukset katoavat lopullisesti ellei niitä talleteta ajoissa. Westeristen Viestikin julkaisee mielellään vanhoja Vesteristarinoita.

Hyvää kesää kaikille!

SINÄ ILTANA KAIKESSA OLI HYVÄ

Sukuseuran entiset puheenjohtajat tapasivat ensikertaa. Vastaanotto oli sydämellinen.

Ajelemme aurinkoisena lokakuun iltapäivänä mutkaista maaseututieitä Vääkystä kohti Lammia, joka nykyään kuuluu Hämeenlinnan kaupunkiin. Puut hehkuvat keltaisen ja punaisen sävyissä, Vesijärven Lahdenpohjukka on sinistäkin sinisempi. Pitkän ja loivan mäen päällä käännyimme vasemmalle kohti tapaamispaikkaamme. Alhaalla avautuu rauhallinen maalaismaisema laidunmaineen, joilla ylämaankarja käyskentelee. Kauempana siintää Pääjärvi.

”Tulkaa ensin katsomaan näyttelyä, vaalean keltaisessa puutalossa vasemmalla. Odotan siellä.” Näin oli Erkki puhelimesta opastanut. Talo pilkottaa puiden lomasta, ja Erkki viittoilee meitä ajamaan pihalle. Vastaanotto on sydämellinen, ja kaksi sukuseuramme entistä puheenjohtajaa, Erkki ja Marketta aloittavat heti vilkkaan keskustelun. Kuvaaminenkin sujuu luontevasti ilman suurempia kursailuja.

Kumarrus ikonin edessä

Sisällä maatilán entisessä päärakennuksessa on taidenäyttely, jossa on esillä maalauksia ja ikoneita. Maalaukset ovat kuuluisan kreikkalaisen ikonimaalarin Ksenopouloksen maalaamia muotokuvia ja tuokiokuvia luostariveljien askareista. Ikonit ovat samoin Kreikasta tuotuja ja eri henkilöiden maalaamia. Näyttely pystytettiin alkukesästä, ja sitä on käynyt katsomassa runsaat 1 000 kävijää. Erkki aloitti vapaaehtoistyönsä Lammilla juuri näyttelyn esittelijänä.

Erkki kertoo ikoniperinteestä ja -aiheista, Athos-säätiön luostarihankkeesta ja luostarin toiminnasta. Keskustelu polveilee sujuvasti eri aiheiden ja vaiheiden välillä, kun me innokkaat haastattelijat emme malta olla tarttumatta tilaisuuteen kysyä sukulaisemme elämänvaiheista.

Kysyt mistä tulen

Meitä tietysti kiinnostaa, miten lääketieteen tohtori on päätenyt maallikkoveljeksi ja vapaaehtois-työntekijäksi ensin Valamon luostariin ja nyt tänne Lammille Athos-säätiön luostarihankkeeseen.

illan universum

*kolmaskymmenes elokuuta
huoneessa jossa synnyin
siirrän vuoteen
näen kahdesta ikkunasta
maailmankaikkeuden lempeät
tähdet*

*samassa asennossa
kuin äidin*

kysyt mistä tulen

*saaret
niemet
rannat hiekkaiset*

*salmet
luodot
laaksot usvaiset*

sieltä olen

Jäljet johtavat Viitasaarelle, Erkin kotiseudulle, jossa kasvuympäristö antoi vapauden ja mahdollisuuden lukea ja kokea, miettiä ja tutkiskella myös hengellisyyteen liittyviä aiheita. Erkki luki jo lapsena paljon, ja Viitasaaren kirjakauppa oli mieluinen tutkimuskohde.

Jossain nuoruuden vaiheessa pappisopinnotkin kiinnostivat, mutta lääketiede vei kuitenkin voiton. Erkki työskenteli lääkärinä Helsingissä, Lahdessa ja Turussa. Lapsikatraan vartuttua oli perheenisällä aikaa tutkimustyöhön ja väitellä tohtoriksi syövän ja astman yhteyksistä.

Opiskelun, työn, perheen ja tutkimustyön ohella hän jatkoi tutustumista filosofiseen ja uskonnolliseen kirjallisuuteen, mikä johti myös oman vakaumuksen asteittaiseen selkiytymiseen ja vapaaehtoistyöhön Valamon luostarissa.

*Vaimoni pitelee minua lahkeista
etten nousisi aivan ilmaan
hän tietää*

*kaikki pilvet
eivät kuitenkaan
mahtuisi housuihini
Valamo*

*kuljin luostarikirkon
ehtoopalveluksesta keljaani*

Jupiter oli kuun vieressä

*iltaruuaksi
öljyssä kostutetun leivänpalan
teessä hieman hunajaa*

*kumarrus ikonin edessä
anovan rukous
sinä iltana kaikessa oli hyvä*

Toinen tärkeä maisema ja ympäristö on Lappi, jossa luonnonystävä ja vaeltaja on saanut rauhassa tarkkailla sekä luontoa että itseään ja ajatuksiaan. Lapin luontoon liittyvät myös monet Erkin runoista, joita hän on julkaissut neljässä eri kokoelmassa ja jotka tässä valaisevat hänen persoonaansa ja elämänvaihteitaan.

mukaan otettavia matkalle

*koivikon sade
suudelman kosketus
niityn valo*

*viimeisenä
vanamot laulavat
aurinkoisella kivellä
kaiku monistaa huudot
epäselviksi ymmärtää*

*opin puhumaan
hiljaa ja selkeästi*

*nousen
tunturin harmaisiin pilviin
sadetta tavoittelemaan*

Kaiva aarteesi maasta

Aika kuluu nopeasti, ja pihalla on jo alkanut hämärtää, kun astumme ulos näyttelyrakennuksesta. Entinen Ronnin laitoksen alue, joka nyt on Athos-säätiön hallinnassa käsittää toistakymmentä rakennusta sekä ison maa-alueen.

Siirrymme ruokalarakennukseen, jonka yhteydessä olevaan isoon kokoustilaan on tehty väliaikainen kirkko. Tapaamme siellä teologi Heikki Alexin, joka ennen iltapalveluksen alkua ehtii kertoa meille jumalanpalvelustoiminnasta. Pyydettyessä hän myös antaa meille näytteen ortodoksisesta raamatunluennasta. Lukemisessa on oma erityinen intonaationsa, lähes sävelkulku, mutta se ei ole kuitenkaan laulamista.

Siirrymme avaran ruokasalin läpi pienempään kahvihuoneeseen, jossa sisar Anna tarjoilee meille kreikkalaista kahvia ja halvaa. Nauttiessamme mainiosta tarjoilusta Erkki kertoo muista vapaaehtoistehtävistään kirjaston

Erkki kertomassa ikoniperinteestä ja -aiheista.

kokoajana ja lääkärinä. Samalla kuulemme Annalta, että yhteisöön on siellä vakituisesti asuvien noin kymmenen hengen lisäksi tulossa uusia jäseniä, mahdollisesti kaksi perhekuntaa. Asuntoja alueella on moninkertaiselle joukolle.

Kahvin ja makean halvan virkistämisenä kävelemme jo lähes pimeään puiston läpi rakennukselle, jossa on Erkin vastaanotto, tuleva kirjasto, kirkko sekä usean huoneen laajuinen kauppa. Kirjastohuoneen lattiaa täyttävät vielä purkamattomat pahvilaatikot täynnä kirjastoon lahjoitettuja kirjoja. Vilkaisen sisältöä, ja päällimmäisinä on mm. Freudin ja Jungin teoksia. Hyllyillä näkyy eri alojen kirjallisuutta kaunokirjallisuudesta ja runoudesta maantieteeseen ja sanakirjoihin. Ortodoksinen hengellinen kirjallisuus tulee kuitenkin olemaan pienen kirjaston ydintä.

Poikkeamme vielä kaupassa, jossa tuoksuvat hyllyillä olevat yrtti- ja hedelmäteet. Siellä on tarjolla erilaisia muistoesineitä, paljon kirjoja ja muun muassa halvaa ja yrtejä. Marketan kanssa toteamme, että kauppaan on tehtävä aivan erillinen retki, jotta ehtii tutustua valikoimaan.

Kaiken kaikkiaan vapaaehtoistyölle näyttää olevan todella tarvetta. Erkki kertoo Valamon luostarin igumenille eli johtajalle antamastaan lupauksesta jatkaa työtään sielläkin. Jälleen kerran tulee esille nöyryyden ja kuuliaisuuden tavoittelu, joka tuntuu ihmeellisesti johtavan sitoutumisesta ja askeesista huolimatta yhä suurempaan vapauteen.

kaiva aarteesi maasta

*lähde
kaikki jo mukanas
mikään ei uhkaa*

*kukaan ei vaadi
taskussa suopursun tuoksu*

Mukaan otettavia matkalle Astumme pimeälle pihalle. Säätösyistä pihavaloja ei sytytetä, ja siksi tumma syksyinen tähtitaivas kaartuu yllämme erityisen selkeänä. Kohtaamme iltapalveluksesta palaavia veljiä, jotka tervehtivät meitä ystävällisesti hymyillen. Erkki saattelee meidät autolle ja toivottaa turvallista kotimatkaa. Lähdemme paluumatkalle monta kokemusta ja ajatusta rikkaampina. Erkki varmaan sytyttää huoneessaan kynttilän ikonin edessä.

Lainaukset Erkki Vesterisen runokokoelmista Enontekiön lumet (2006), Rakkauslauluja maasta (2007), kaikki pilvet (2009) ja Matkalta luostariin (2012)

*Teksti ja kuvat:
Terhi Sipilä*

Ikoneissa näkyy kreikkalainen ikonimaalausperinne ja värimaailma. Taidenäyttelyssä on myös muuta kirkkotaidetta sekä muotokuvia ja tuokiokuvia luostariveljien askareista.

KESÄRETKEÄMME ODOTELLESSA

Kun malttamattomina odottelemme sukuseuramme kesäretkeä, niin suosittelen ennakkoon tutustuttavaksenne kahta mainiota kirjaa. Ne toimivat loistavana alustuksena retkellemme ja palauttavat samalla mieliimme kansallistaiteilijoidemme merkityksen tälle ”katajaiselle kansalle”.

Molemmat kirjat tarjoavat kutkuttavaa tietoa ja upeita valokuvia Tuusulanjärven taiteilijayhteisön perheistä ja heidän kiehtovista kodeistaan. Suomalaiskansallisen kulttuurin merkittävien kestoosusikkien kotien ovet aukeavat lukijalle tyylikkäästi esitettynä.

Yhteisö sai alkunsa, kun Juhani Ahon puoliso, taidemaalari Venny Soldan-Brofeldt löysi perheelleen talon Järvenpään kylästä keväällä 1897. Perhe asettui asumaan Aholaksi nimettyyn huvilaan, ja ei aikaakaan kun heidän vanavedessään maaseudun rauhaan hakeutuivat Pekka ja Maija Halonen. Sitten, uuden vuosisadan alussa, saapuivat J.H. Erkko ja Eero ja Saimi Järnefelt omaan Suvirantaansa. Jean ja Aino Sibeliuksen Ainola-huvila valmistui muuttokuntoon vuonna 1904.

Uusin kirja on ”Järven lumo”-näyttelyyn liittyen tänä vuonna ilmestynyt ”Onnellista asua maalla -Tuusulanjärven taiteilijayhteisö”. (Siltala, 2013)

Useasti tieteen ja taiteen kansantajuistajana palkittu Helsingin yliopisto taidehistorian professori emerita Riitta Konttinen on jälleen tehnyt ansiokkaan työn. Lähdeluetteloä tutkiessa tulee lukijalle jo hiki, kuinka lie käynyt tekijälle itselleen?

Toinen asiaan liittyvä suosikkini on kirjailija-kääntäjä Juhani Salokanteleen ja toisen Sepon, valokuvaaja Seppo Seppovaaran yhteinen ja myös upea kuvateos ”Tuusulanjärven taiteilijaelämä”. (Otava, 2005)

Näitä kumpaistakin kirjaa rohkenen suositella yhdessä tai erikseen Vesterisille tulevan kesän järvikierroksellemme valmistauduttaessa. Aiheesta toki löytyy paljonkin luettavaa, joten käykää kirjastossa tai hyvin varustellussa kirjakaupassa.

Nim. ”Harrastelija-arvostelija” Timo V.

Tyylikkääät kirjankannet kutsuvat lukijaa.

Molemmissa kirjoissa on korkeatasoinen kuvatarjonta.